

[Finansministeren.]

som i 1927, idet man for de Punkters Vedkommende, hvor der kræves en særlig Lovgivningshjemmel, skaffer sig denne gennem en særlig Lov og ikke gennem en Tekstanmærkning paa Finansloven. Jeg tror, det er muligt at komme ud over denne lille Formalitet, og det er mig ganske ubegribeligt, at den ærede Ordfører for Partiet Venstre kunde tænke sig, at saadan en lille formel Forskel skulde kunne medvirke til, at Budgettet blev sprængt.

Jeg beder stadig det ærede Medlem lægge Mærke til, at det kun er for de 2,4 Mill. Kr.s Vedkommende, der kræves egentlig Lovhjemmel, de øvrige Nedsættelser paa de militære Budgetter kan foretages uden speciel Lovhjemmel, paa samme Maade som de blev foretaget i 1927—28 af Venstregeringens Forsvarsminister.

Der synes altsaa ikke paa dette Punkt at være nogen særlig Trusel overfor det forelagte Budgets Økonomi, det skulde da være den, at Venstre svigtede sin Fortid fra 1927—28 og lod sig saa stærkt paavirke af det konservative Folkeparti, at det sagde: Vel var vi med til at nedsætte Militærudgifterne i 1927—28, men det gør vi ikke om igen. Hvis Partiet Venstres Stilling er den, vil jeg indrømme, saa er denne Nedsættelse ikke sikker, men det tror jeg ikke paa, før jeg ser det, jeg tror ikke, vi i dette Tilfælde skal tage Hatten af, før vi ser Manden.

Den ærede Ordfører for Venstre var meget imod, at Regeringen havde sammenkoblet Ophævelsen af Formueskattenedsættelsen og Udvidelsen af de sociale Udgifter, det var noget, der slet ikke kom hinanden ved, efter det ærede Medlems Mening, og det ærede Medlem var meget indigneret over en Udtalelse af mig om, at det var to Sider af samme Sag.

Det er der nu ingen Grund til, det maa nemlig erindres — formentlig ogsaa af det ærede Medlem, som var Statsminister i det afgaaede Ministerium —, at det var Venstre selv, der koblede disse to Ting sammen, det var Venstre selv, der netop for at tilvejebringe Midlerne til Nedsættelse af Skatterne maatte foretage en Nedsækning af de sociale Udgifter, og saa nytter det virkelig ikke at lukke det ene Øje, saaledes at man ikke kan se begge Finanslovens Sider paa en Gang, for de to Sider hører nu sammen, Skattesiden og Udgiftssiden, og de Nedsættelser, man foretog paa Skattesiden, kunde netop kun foretages i Kraft af de Nedsækninger paa de sociale Udgifter, som dette Ministerium foretog.

Jeg tillader mig at gentage, at det er

to Sider af den samme Sag, og det vil Venstrepartiet sikkert ogsaa give mig Ret i, naar det faar tilstrækkelig Tid til at overveje dette Spørgsmaal. Jeg haaber, det skal være muligt at opnaa Enighed om saadanne Realiteter — hvorvidt der kan opnaas Enighed om Ophævelse af Formueskattenedsættelsen, skal jeg ikke udtale mig om i Øjeblikket.

Den ærede Ordfører for Venstre erklærede, at Ophævelsen af Formueskattenedsættelsen og Nedsættelsen af Aktieselskabsskatten ikke paa nogen Maade vilde give de Midler, jeg havde regnet med, og derfor heller ikke vilde kunne give Dækning for de budgetterede sociale Udgifter. Jeg tror ikke, det ærede Medlem rigtig havde tænkt sig om, da han gik ind i dette lille finansielle Problem.

Det ærede Medlem ræsonnerede saaledes med Hensyn til Ophævelsen af Formueskattenedsættelsen: Det er ikke sikkert, at den Nedsættelse, som vil komme i det næste Finansaar, bliver lige saa stor, som den var i det foregaaende Finansaar, og som Følge deraf vil de Indtægter, som Finansministeren har at raade over, blive mindre. Dette Ræsonnement er, jeg kan maaske sige: selvfølgelig forkert. Det er muligt, at Nedsættelsen ikke vil blive saa stor i det næste Aar, men saa vil jo netop de Millioner Kroner, som Nedsættelsen ikke kommer til at andrage, paa Forhaand indgaa som Formueskat, idet Formueskatten saa naturligvis vil stige med det Beløb, som Nedsættelsen er formindsket med. Det er ganske givet, at dette vil være ligeegyldigt for Finansministeren. Hvad enten Formueskatten stiger som Følge af Nedsættelsesbestemmelsens Karakter, eller Nedsættelsen ophæves, saa indkommer i hvert Fald de 10 Mill. Kr., der er Tale om.

Hvis den ærede Ordfører kunde forsikre mig om, at der slet ikke vilde blive nogen Nedsættelsesmulighed efter denne Lov næste Aar, kunde jeg helt undlade at anmode om Lovens Ophævelse, for saa vilde Formueskatten netop stige med de beregnede 7,7 Mill. Kr.; Aktieselskabsskatten vil naturligvis ikke stige, medmindre man ophæver Loven, men hvis man altsaa holder sig til Formueskatten, vil Resultatet blive som nævnt. Men den ærede Ordfører kan naturligvis ikke afgive noget saadant Løfte, og derfor maa jeg for at være sikker paa, at vi faar de Penge, foreslaa Loven ophævet.

Den ærede Ordfører har altsaa fuldkommen Uret i, at disse Penge ikke staaar til Raadighed, hvis Loven ophæves; de staaar fuldt ud til Raadighed i det Omfang, her